

Подаруй мені свою опівніч

КУПИТИ

Доля Тани Фейрчайлд ніколи не підпадала під сумнів. Усе життя дівчини було розплановане від народження: вона повинна вийти заміж за сина губернатора, Лендона, і забезпечити нечуваний союз між відьмами її рідного острова та жителями материка, які вбачають загрозу в самому існуванні відьмацького ковену.

Ковен Тани роками заспокоював тих, хто боявся їхньої сили, випускаючи під час повні більшу частину магії в океан. Але коли Тана робить фатальну помилку — пропускає опівнічний ритуал, їй ні до кого звернутися по допомогу... аж доки доля зводить її з Вульфом.

Той стверджує, що походить із ковену, який практикує темну магію — а отже, він один із небагатьох, хто може їй допомогти. Але замість того, щоб дозволити дівчині випустити силу в океан, хлопець навчає її забороненої магії — магії, завдяки якій Тана почувається могутньою. Живою.

Що бурхливішим стає море, то менше ковен контролює течії, небезпечні як для союзу, так і для острова. Тані доведеться вибирати між коханням й обов'язком, між вірністю народові та серцю. Одруження з Лендоном забезпечило б її ковену мир, але втратити Вульфа та його дику магію може коштувати дівчині набагато більшого.

Р О З Д І Л 1

Якось мати сказала, що мені пощастило, адже я не мусила шукати свого місця в житті. Я народилася з прізвиськом Фейрчайлд на маленькому островці, розташованому на захід від материка, а отже, знайшла свій куточок ще тоді, коли навіть не здогадувалася, що його взагалі потрібно шукати. І хоча мати, як і зазвичай, мала слухність, але в глибині душі мені завжди здавалося, що моє істинне місце криється десь у морських глибинах.

Глуха тиша й крижаний холод солоної води відчуються ріднішими за розкішний будинок із п'ятьма спальнями у двох кварталах від узбережжя. Я поринаю в лагідні обійми моря, і поступово шум острова повністю розчиняється у воді. Довгі пасма розпливаються навсібіч, і я, відштовхнувшись від кам'янистого дна, вирушаю вглиб із розплющеними очима. Течії сильнішають. Потоки стають дужчими, і я стежу за будь-якими ознаками бентеги чи тривоги, але море залишається спокійним.

Принаймні поки що.

Я плаваю на спині. Сонце сходить над горизонтом, проганяючи ранішню імлу, і сіро-блакитний відтінок ранку змінюється золотими променями, що блищать на поверхні води.

Я тут сама, і майже можу обдурити себе, вірячи, що я незначна, крихітна цятка в безмежному світі. І хоча це справді так, я неє незначною. Моя мама подбала про це.

Я перевертаюся й пірнаю до морського дна, дедалі глибше й глибше, доки сягаю холодної води, і світло сонця зникає, ставши зовсім недосяжним. Я зупиняюся близько до дна, насолоджуючись тим, що тут нема ні очікувань, ні обов'язків. Тішачись тим, як моє життя здається тільки моїм. Грудна клітка болить, а легені просять повітря, і я нарешті здаюся, відштовхуючись до поверхні. Море викидає мене, і я, винирнувши, вдихаю повітря.

Хоча ще дуже рано, удалині вже оживає Відьомськ. Багато хто з нас прокидається зі сходом сонця, щоб скористатися кожною доступною нам

хвилиною магії. З наближенням зими дні коротшають, а довгі ночі північного острова незабаром ще більше обмежать наш час на чари. Я глибоко вдихаю, поки об мене лагідно б'ються невеличкі хвилі. Усвідомивши, що вже й так тут забарилася, я повертаюся до берега. Аж раптом дещо привертає мою увагу — щось, схоже на квітку, легку й тендітну, яка підіймається з води, щоби привітати сонце. Підпливши до неї, я спостерігаю, як вона виринає на поверхню й, легенько погойдуючись на відстані витягнутої руки, так і манить до себе.

Та варто мені кліпнути, як квітка зникає. Я пильно вдивляюся у воду, намагаючись збагнути, куди вона поділася, але марно — від неї не лишилося й сліду. Зрештою я вирішую, що це, мабуть, був лише витвір моєї уяви. Думки про прийдешній бал затьмарюють свідомість, граються зі мною в улюбленому місці. Тож ранковий спокій розвіюється, мов туман, і я пливу назад, розуміючи, що часу, аби його відновити, уже не маю.

Коли дно так близько, що можна подряпати коліна, я встаю і починаю підійматися кам'янистим пляжем, опираючись спокусі востаннє пошукати квітку. Вижавши мокре волосся, я дістаю із сумки рушник. На шкірі вчувається сіль, але я вже так звикла до цього відчуття, що не поспішаю її змивати. Натягаю сандалі й запліта волосся в низький пучок, а потім збираю решту своїх речей.

— Краще поквася, Гано! — вигукує з узбіччя містер Клайн. — Твоя мати вже в дорозі.

— Уже? Вона на пів години раніше.

— Ти не єдина сьогодні прокинулась із сонцем.

Я вдячно киваю і поспішаю до парфумерної крамниці; від думок про бал і хвилювання через запізнення в мене стискається шлунок. Я вже повинна бути в магазині й готуватися до потоку ранкових туристів, але перший пором причалить лише за сорок п'ять хвилин, а я ніколи не дотримувалася розкладу так, як хотіла б моя мати.

Я звертаю на Головну вулицю, де вздовж бруківки, наче польові квіти навесні, вишукувалися десятки магічних крамничок. Їхні пастельно-рожеві й небесно-блакитні, ніжно-жовті та м'ятно-зелені вітрини виділяються на тлі сірої імли, яка часто вкриває Відьомськ. Вони

запрошують людей увійти, м'яко запевняючи, що магія, яка криється всередині, така сама солодка й ніжна, як і кольори дверей, через які вони проходять. За годину ця вуличка буде заповнена туристами й постійними відвідувачами з материка, які приїжджають на наш острів за парфумами, свічками, чаєм, випічкою, натуральним текстилем та іншими речами, які ми можемо наповнити магією.

Кам'яні стіни обвивають густі зелені ліани, а над дверима звисають грона гліцинії — кожна деталь повинна демонструвати, що це місце особливе, але не загрозливе. Незвичне, але не страшне. Зачароване, але безпечне.

Часом навіть забуваєш, що колись цей острів був полем бою — такий він квітучий і прекрасний.

Навколо бронзових вуличних ліхтарів зростають пишні кущі дафні, і їхній насичений квітковий аромат наповнює повітря такими чарами, які нам створити просто не до снаги. Я мчу бруківкою, аж доки перед очима постає парфумерна крамниця. Прихилившись до дверей, із чашкою чаю в кожній руці, на мене чекає моя найкраща подруга. Вона скептично здіймає брову, поки я, сперши руки на коліна, намагаюся перевести дух.

— Ось, — каже Айві, тицяючи мені в обличчя чай. - Це наша суміш для пробудження.

— Мені не потрібна твоя магія, — відмахуюсь я від чаю. Потім, вставивши ключ у замкову щілину, відчиняю двері й пірнаю під водоспад лаванди та гліцинії.

— Справді? Бо вигляд маєш жахливий.

— Невже все так погано? — запитую я.

— У тебе водорості у волоссі, а на бровах — засохла сіль, — відповідає Айві.

Зрештою я здаюся: вихоплюю з її рук чашку й добряче ковтаю чаю. Напій приємно розтікається горлом, а коли осідає в шлунку, миттю починає діяти його магічний ефект. Розум прояснюється, а тіло насичується енергією. Я швидко крокую до підсобки й, скинувши із себе мокрий одяг, натягую просту блакитну сукню.

— Сідай, — каже Айві, і я відповідаю їй вдячним поглядом.

КУПИТИ